

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 6. Therapeutæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum I.
A. C. 54.

Strabo l. 7.
p. 791.

Cic. 5. Tusc.

primis Macedoniae stirpibus ortos, a Pto-
lomæis illuc translatos, magna Ægyptio-
rum multitudine habitabatur, superstitio-
ne in antiquos ritus tam obstinata; ut in
suis corporibus gravissima tormenta to-
lerare, satius haberent, quam pati, ut
quidquam mali Ibidi, Aspidi, Feli, vel
Crocodilo, quæ animalia apud ipsos
sacra erant, inferretur. Judæorum quo-
que, & exterorum ex omni Regione in-
gens numerus Alexandriae domicilium fi-
xerant, quos non solum ex Syria, Lybia,
Cilicia, Æthiopia, Arabia, sed etiam ex
Bactria, Scythia, Persia, & Indiis lucelli
spes attraxerat. S. Marcus ibi numero-
sissimam Ecclesiam congregavit, cujus
potiorem partem ex Judæis constitisse,
præsertim Therapeutis credibile est.

§. VI.

Therapeutæ. Philo de vita contemplativa.

Therapeutæ Græce vocabantur, qui vi-
tæ contemplativæ dediti erant; seu
quod animarum suarum curam gererent;
seu quod servirent Deo; vox enim *Therapev*
utrumque significat. Hoc vitæ
genus non consuetudine, aut aliorum
persuasione, sed libera electione suscipie-
bant; bonis suis parentum, vel amico-
rum

rum usui relictis, solum etiam vertebant; in diversas orbis partes divisi, plurimi tamen in Ægypto, & Alexandria vicinis degebant; unde, alios fuisse ab Essenis, dignoscitur, quibus in sola Palæstina degentibus, vita erat magis activa. Præcipuum Therapeutarum habitaculum erat *ibid.* 892. in loco commodo, & sanitati corporum conducente prope lacum Meris dictum, quo ex omni Regione mittebantur. Ruri in remotis hortis manentes, urbium fugiebant frequentiam; domos struxerant separatas, sed non multum distitas, ut silentio simul & suæ securitati consulerent, sicque fures arcerent, & in societate viverent, tanta quidem paupertate, ut in eorum domibus, præter tectum, quod a cœli injuriis protegeret, nihil inveniretur. Singulis erat oratorium, *semneion*, aut *Monasterion* dictum, meditationi, cantui, piis exercitiis destinatum.

Temperantiam virtutum reliquarum *pag.* 894. fundamentum æstimabant, non ante solis occasum cibum, aut potum sumere soliti. Diem integram studio lectionis, noctem solum curæ corporis dabant. Erant qui semel post tres, alii post sex dies reficiebantur. Victus quotidianus solus panis, quem deliciores sale, & hyssopo condiebant. Aqua sitim levabat. Vestitus simplex, hieme pallium grossius, *pag.* 900. æstate tunica levior, aut linteum. Su-

Sæculum I. per omnia jactantiam fugiebant, mendacii filiam.

pag. 893. Bis de die orabant, mane scilicet, & vespere; reliquo intervallo lectioni, & meditationi vacabant. Perlectis Sæctæ suæ auctorum scriptis eorum vestigiis inhaerentes in libris sacris incessanter allegorias investigabant. Compositione cantorum, & hymnorum diversi metri, & cantus occupabantur. Cum nihil nisi Deum cogitarent, etiam dormientibus pia somnia occurrebant. Diebus Sabbati congregabantur in communi oratorio, quod murus duorum vel trium cubitorum altitudine dividebat, ut mulieres extra virorum conspectum instructionem audirent. Omnes sedebant ordine ætatis, occultatas manus, dexteram quidem pectori, & lævam paulo inferius appositas tenentes. Senior in conventu, & doctior, in medium progressus, perorabat. Aspectus ejus lenis, vox modesta, discursus inornatus quidem, sed solidus. Magno silentio auscultabant cæteri, aut si quod assensus signum darent, id oculorum, aut capitis annutu fiebat.

pag. 899. Festum præcipuum die quinquagesimo post septem septimanas, id est, Die Pentecostes celebrabant; indicio ab eo, cui id muneris incumberebat, facto, vestes albas induti conveniebant, jugiter in lætitia oraturi, & manducaturi. Stantes modeste

deste in ordine suo, levatis oculis, manibusque in cœlum, Deum rogabant, ut solemnitatem acceptam haberet. Fæminæ quoque admittebantur, sed non nisi Virgines, & pleræque provectæ ætatis; hæ ad sinistram, viri ad dextram collocabantur. Post orationem mattis juncis accumbabant, cubito innixi. Nec ibi ordo ætatis, sed receptionis attendebatur. Tantum vero silentium, ut nemo fortius spiritum trahere auderet. Interim eorum aliquis propositam ex S. Scriptura quæstionem explicabat, methodo plana, ut facilius doctrina inculcaretur. Auditores loquenti intendebant, & signo capitis, vel oculorum, vel gestu, num percepissent, aut dubitarent, indicabant. Explicatio autem erat allegorica, nam sensum allegoricum Scripturæ animam, litteram vero corpus esse æstimabant.

Sæculum I.
A. C. 54.

Facto dicendi fine omnes applaudebant. Tum, qui dixerat, surgens, canticum quoddam vetus, vel si quod composuisset, novum cantabat, pacate auscultantibus omnibus, & in fine viris, fæminisque respondentibus. Finito cantico famuli inferebant mensas, nempe adolescentes selecti, non ut in prophanis conviviiis succincti, sed dependentibus tunicis. Nihil præter victum ordinarium ponebatur, scilicet panem fermentatum, sal, & hyssopum. Nullus præter frigidam

N 4

potus,

Sæculum I.

A. C. 54.

Therapeutæ.

Ex. 15. 20.

potus, & solum seniorum infirmis-
 tepida ferebatur. Sublatis mensis trieli-
 ni medio in choros divisi, virorum unum,
 faminarum alterum, quos ille vel illa in-
 ter eos honoratior, & cantus peritior du-
 cebat, nunc simul omnes, nunc alterna-
 tim quasi in extasin rapti varia cantica in
 Laudes Dei cantabant, gestu, & saltu af-
 fectum materiæ congruum sequente.
 Tum in unum commixti exultationem
 Judæorum post transitum maris rubri imi-
 tabantur. Vocis virilis gravitas mulie-
 bris acumini juncta, non ingratam auri-
 bus symphoniam formabat.

Hoc modo tota nocte, quæ festum
 præcedebat, exacta, mane magis excitati
 videbantur, quam cum convenissent.
 Versa ad orientem facie, cum auroram
 conspexissent, elevatis in cælum mani-
 bus felicem a Deo diem rogabant, eos-
 que veritatem doceret, daretque spiritum
 capiendæ veritatis capacem. His unus-
 quisque domum redibat, diurna exercitia
 repetiturus. Tales erant Judæi, Thera-
 peutæ dicti, juxta Philonem, qui Alexan-
 driæ paucis annis, priusquam S. Marcus
 ibi fundaret Christianorum Ecclesiam,
 vixit.

Cass. II.

Inst. c. 5.

coll. XVIII.

6. 5.

Sive vero Therapeutæ fidem Jesu
 Christi susceperint, vel secus, indubita-
 tum tamen est, S. Marci tempore plures
 Christianorum vitæ perfectioris studio
 vici-

vicina Alexandriae rura petiisse, ibique suis inclusos habitaculis de die orationi, Scripturarum meditationi, & operi manuum intentos, tandem post solis occasum cibum sumpsisse. S. Marcus hujus Ecclesiae, aliarumque in Aegypto, & vicinis Regionibus fundator, & Rector obiit anno Neronis octavo, Jesu Christi sexagesimo secundo. In Episcopatu successit Anianus vir pius, & in cunctis admirabilis, qui hanc Ecclesiam viginti duobus annis rexit.

Saeculum I.
A. C. 54.

Euf. II. hist. c. 24. Hier. de script.

A. C. 62.

Euf. chron. an. 63.

§. VII.

Epistola ad Hebræos.

Circa id temporis S. Paulus Roma ad Hebræos scripsisse creditur. Ecclesiae traditione habemus, ipsius hanc esse epistolam. Sensus quidem, & doctrinae summa cum aliis concordat, stilus vero, ab ejus sublimitate, & vigore remittens nobis, sicut & antiquorum quibusdam, causam suspicandi præbet, singula verba a S. Paulo non dictata, sed ejusdem jussu a quodam Discipulorum, puta SS. Luca, Clemente, aut Barnaba scriptam, & a Paulo lectam, fuisse consignatam; vel certe Syriace a S. Paulo conceptam, a quodam Discipulorum in Græcum transpositam. Magna dictionis conformitas in Actis Apostolorum, a S. Luca conscriptis,

Conc. Carth. III. c. 47.

Orig. apud Euf. VI. hist. c. 25.

Hier. ep. 129. ad Dard.

Euf. III. hist. c. 3.

Id. VI. hist. cap. 14. ex Clem. Alex.

N 5

&